

Roma Netepake Visi—Nomer Tiga

Amerika Serikat lan Visi Kenabian: Sawijining Panggilan tumuju Panaliten
Kitab Suci sing Jero lan Pangerten

Jeff Pippenger

2024-07-14

Ing rong artikel sadurungé kang ngrembug panafsiran pribadi sing ngakoni manawa Amerika Sarékat wis dilambangaké déning “para perampog saka bangsamu” kang “netepaké wahyu” ing Daniel pasal sewelas ayat patbelas, kita wis nyuplik sawijining pethikan saka panulisé Ellen White kang mratélakaké, “Para anggota pasamuwan siji-siji bakal diuji lan dibuktèkaké.” Proses pambuktèn, pangujian, lan pengayakan iku, kang dilambangaké minangka Utusan Prajanjian ing Maleakhi pasal telu nalika sesuci salaka lan mas, saiki lagi lumaku. Ing Maleakhi pasal telu, iku nedahaké sawijining pamurnèn.

Panjenengané bakal lenggah kaya juru ngresiki lan nyucèkaké salaka; Panjenengané bakal nyucèkaké para putrané Lèwi, lan ngresiki wong-wong mau kaya emas lan salaka, supaya padha nyaosaké pisungsung marang Pangéran kanthi kabeneran. Banjur pisungsungé Yehuda lan Yérusalèm bakal nyenengaké marang Pangéran, kaya ing jaman biyèn, lan kaya ing taun-taun sing kapungkur. Malakhi 3:3, 4.

Wong-wong kang tetep nyekeli pamanggih manawa Amerika Serikat iku pralambang kang netepaké wahyu, durung bisa utawa ora gelem mangertèni yèn pawarta kang kabikak segelé ing Juli 2023 iku kang nyucekaké para calon supaya klebu ing antarané wong satus patang puluh papat èwu. Ing pasamuwan ing Kapernaum, panyucekan pungkasan tumrap wong satus patang puluh papat èwu iku wis dipralambangaké.

Gusti Yesus ngandika marang wong-wong mau kanthi cetha, ‘Ana sawatara panjenengan kang ora pracaya;’ nambahi, ‘Mulané Aku wus ngandika marang kowe, yèn ora ana wong siji waé kang bisa sowan marang Aku, kajaba yèn iku kaparingaké marang dhèwèké déning Rama-Ku.’ Panjenengané kersa supaya wong-wong mau mangertos yèn manawa padha ora katarik marang Panjenengané, iku awit atiné padha ora kabuka marang Roh Suci. ‘Nanging manungsa alamiah ora nampani prakara-prakara saka Rohing Allah, amarga iku kabodhoan tumrap dhèwèké; lan iya ora bisa mangertèni, marga prakara-prakara iku katitèni kanthi rohani.’ 1 Korinta 2:14. Lumantar pracaya jiwa nyawang kamulyaning Gusti Yesus. Kamulyan iki kasamar, nganti, lumantar Roh Suci, pracaya kaobongaké ana ing njero jiwa.

“Lumantar pangrebehan ing ngarepe umum marang ora pracayané, para murid iki saya adoh maneh saka Gusti Yesus. Wong-wong mau banget ora rena, lan kanthi karep nglarani Sang Juru Slamet sarta maremake piala atiné para wong Farisi, padha mbalikaké gezeré marang Panjenengané, banjur nilar Panjenengané kanthi rasa nistha. Wong-wong mau wis netepaké pilihane,—wis njupuk wangun tanpa roh, kulité tanpa isiné. Putusané iku ora tau dibatalaké manèh sawisé iku; awit wiwit wektu iku padha ora

lumaku manèh bebarengan karo Gusti Yesus.

“Inkang tampahipun wonten ing asta-Nipun, lan Panjenenganipun badhé ngresiki lantaènipun nganti tuntas, sarta nglumpukaké gandum-Nipun menyang ing lumbung.’ Matius 3:12. Punika salah satunggaling wekdal panyucèk. Lumantar pangandika bebener, damèn kapisahaken saking gandum. Amargi sami kesupèn déning kasiasiaan lan rumangsa leres piyambak saéngga boten purun nampi pamrayogi, lan amargi tresna sanget dhateng donya saéngga boten kersa nampani gesang ing andhap-asor, kathah ingkang nyingkir saking Gusti Yesus. Kathah ugi taksih nindakaken prekawis ingkang sami. Jiwa-jiwa dipun uji ing dinten punika kados déné para sakabat wau dipun uji wonten ing sinagoga ing Kapernaum. Nalika bebener dipuntancebaké dhateng manah, piyambakipun sami mirsani bilih gesangipun boten salaras kaliyan karsaning Allah. Piyambakipun sami mirsani kabutuhan owah-owahan ingkang tuntas wonten ing dhirinipun; nanging piyambakipun boten kersa ngemban pagawean ingkang nyingkur dhiri punika. Mila saking punika, piyambakipun sami nesu nalika dosa-dosanipun kababar. Piyambakipun sami nilar kanthi kraos kasandhung, kados déné para sakabat nilar Gusti Yesus, kanthi sambat, ‘Pangandika punika atos; sinten ingkang saged ngrungokaké?’” *The Desire of Ages*, 392.

Kanthi “pangandika-pangandika kayektèn,” emas lan salaka ing pepindhan Malakhi bab panyucèn pungkasaning Padaleman Suci tumrap wong satus patang puluh papat ewu iku dipralambangaké.

Lah, Ingsun bakal ngutus utusan-Ku, lan dhèwèké bakal nyawisaké dalan ana ing ngarsa-Ku; lan Pangéran, kang sira golèki, bakal ndadak rawuh menyang padalemané, ya iku Utusaning prejanjian, kang dadi kasenanganmu: lah, Panjenengané mesthi rawuh, mangkono pangandikané Pangéraning sarwa dumadi. Nanging sapa kang bisa tahan ing dina rawuhé? lan sapa kang bakal tetep jejeg nalika Panjenengané ngatingal? amarga Panjenengané iku kaya geni pangresiki, lan kaya sabuné tukang ngumbah. *Maleakhi 3:1, 2.*

Kabeh para nabi, kalebu Maléakhi, lagi nuduhaké dina-dina wekasan. Ing artikel pisanan saka tulisan-tulisan iki kita wis nyebut **The 1888 Materials**, kaca 403, ing ngendi kita diparingi katrangan mangkéné, “Sapa waé sing marem lan mapan mung karo pangawruhe dhéwé sing saiki isih ora sampurna bab Kitab Suci, lan ngira manawa iku wis cukup kanggo kaslametané, wong kuwi lagi mapan ing sawijining pangapusan sing nyebabaké pati. Ana akèh wong sing durung pepak katata nganggo bantahan-bantahan Kitab Suci, supaya padha bisa mbedakaké kasalahan lan nyalahaké kabèh tradhisi lan takhayul sing wis didolaké marang wong-wong kaya-kaya iku bebener.” Wong-wong sing diwedharaké ana ing pethikan sing padha “dudu para pamulangan Kitab Suci sing teliti,” sing “ora sinau kanthi tujuan” marang “ayat-ayat Kitab Suci” ing ngendi ana “bedané panemu.” Wong-wong sing lagi disapa “ora maca Kitab Suci [supaya] nampani sari lan lemaké kanggo nyawané dhéwé. Wong-wong kuwi ora ngrasa yèn iku swarané Gusti Allah sing lagi ngandika marang wong-wong kuwi. Nanging, manawa kita arep mangertèni dalan kaslametan, manawa kita arep ndeleng sorot-sorot saka Srengéngé kabeneran,” wong-wong kuwi “kudu nyinau Kitab

Suci kanthi tujuan.”

Artikel kapisan ngidentifikasi menawa salah siji saka pérangan model kenabiané sing kesasar iku yaiku pethikan saka The Great Controversy, kang nyathet, “Romanisme ing Donya Lawas lan Protestantisme murtad ing Donya Anyar bakal nglakoni dalan kang padha marang wong-wong sing ngajèni kabèh pranatan ilahi.” The Great Controversy, 615. Tafsiran pribadiné ngaku menawa ukara iki lagi ngenali “Romanisme” minangka sajarah biyèn lan “Protestantisme murtad” minangka donya modhèren. Sawisé ana bukti gramatikal menawa penerapan sing ditindakake marang ukara iki wis dipelintir saka tegesé sing bener, wong-wong mau ora nuduhaké panarikan umum bab penerapan palsu kasebut. Satemené, malah pethikan iku dhéwé digunakaké kanggo ngiklanaké patemon zoom sabanjuré. Nanging kita diparingi pawartos menawa, “Kita kuduné nandhesaké marang kabèh wong kabutuhan kanggo nyelidiki kayektèn ilahi kanthi temen, supaya padha ngerti menawa tenan padha mangertèni apa kang dadi kayektèn.” Ora ana upaya kanggo narik bali pratelan palsu kasebut, kang katone dadi bukti menawa wong-wong sing nyurung penerapan palsu iki dudu wong-wong sing “nyelidiki kanthi temen” kanggo “mangertèni apa kang dadi kayektèn.”

Wiwit wiwitaning pasulayan iki, kita wus nyedhaki prakara iki kaya dene prakara iki luwih saka mung pasulayan antaraning bebener lan kaluputan ngenani sapa kang kaestokake déning “para rampoging umatmu” iku, lan aku isih tetep nyekel pandhangan mau. Artikel-artikel bab kitab Daniel wus tekan sawijining titik, yaiku angka rong atus, nalika tegesing ayat telulas nganti limalas saka Daniel sewelas wus katetepake kanthi cetha lan mantep. Ayat-ayat iku nggambarake sajarah wiwit taun 1989 tekan marang angger-angger Minggu kang enggal rawuh, kang kapacak ana ing ayat patang puluh saka Daniel sewelas.

Kita sampun ngidentifikasi sajarah punika minangka sajarah ingkang kasamunyi saking ayat sekawan dasa. Kita ugi sampun ngidentifikasi bilih nalika Sister White ngendika, “kitab ingkang katutup segel punika sanès kitab Wahyu, nanging pérangan punika saking ramalan Daniel ingkang magepokan kaliyan dinten-dinten pungkasan,” mila sajarah ingkang kasamunyi saking Daniel pasal sewelas ayat sekawan dasa punika inggih “pérangan punika saking ramalan Daniel.” Ayat telulas ngantos limalas nggambaraken kayektèn profetik ingkang kabikak segelé ing dinten-dinten pungkasan. Mila, tigang ayat punika ugi dipunlambangaken minangka kalih-lorone, “Wahyuiipun Gusti Yesus Kristus” lan “Pitu Guntur,” wonten ing kitab Wahyu ingkang kabikak segelé sasampunipun sakedhik sadèrèngipun wekdal panutupan mangsa sih-rahmat. Nalika Sister White nyebat “pérangan saking kitab Daniel” punika, pérangan wacana panggenan pratelan punika kapanggih ngendika mekaten:

“Aja nganti ana wong mikir, amarga dheweke ora bisa nerangake tegesé saben pralambang ing Kitab Wahyu, yèn ora ana paédahé tumrap dheweke nyelidiki kitab iki kanthi maksud mangertèni tegesé kayektèn sing kinandhut ana ing njeroné. Panjenengané kang nglairaké wewadi-wewadi iki marang Yohanes bakal maringi marang wong kang tekun nggolèki kayektèn sawatara rasa dhisik bab prakara-prakara swarga.

Wong-wong kang atiné kabukak kanggo nampani kayektèn bakal diparengake mangertèni piwulang-piwulangé, lan bakal diparingi berkah kang dijanjèkaké marang wong-wong sing ‘krungu pangandikaning wangsit iki, lan netepi samubarang kang katulis ana ing njeroné.’”

“Ing kitab Wahyu, kabèh kitab ing Kitab Suci padha kapethuk lan dipungkasi. Ing kéné ana pelengkapé kitab Daniel. Sing siji iku sawijining ramalan; sing sijiné sawijining wahyu. Kitab kang dipatrapi segel iku dudu kitab Wahyu, nanging péranganing ramalan Daniel kang magepokan karo dina-dina wekasan. Malaékat iku dhawuh, ‘Nanging kowé, hé Daniel, tutupen tembung-tembung iki, lan segelen kitab iki, nganti tekan ing wekasaning jaman.’ Daniel 12:4.” Para Rasul, 584, 585.

Tembung “pelengkap” ateges ndadekake sampurna. Bagéan saka kitab Daniel kang magepokan karo dina-dina wekasan, kang kabukak segelé ing wektu wekasan, katindakake dadi sampurna nalika digandhèngake, “baris ing ndhuwur baris” karo “Wahyu Yesus Kristus,” lan “Pitu Guntur.” Katelu pralambang mau iku pesen kang kabukak segelé, mula nggambarake “tembung-tembung kayekten” kang dipigunakaké kanggo “ngresiki” wong satus patang puluh papat èwu ing pasucèning Pedaleman Suci pungkasan miturut Maleakhi, kaya kang dipralambangaké ing ayat telulas nganti limalas saka Daniel sewelas. Ayat ing tengah iku ayat ing ngendi pasulayan saiki dipralambangaké, lan minangka mangkono nggambarake pasulayan kang padha persisé karo kang diadhepi déning para Millerit ing sajarah kenabiané.

Nandhesake manawa “para begal saka bangsamu” ing ayat patbelas iku Amerika Serikat, minangka pasemon sing sampurna karo para Protestan ing sajarah Millerite kang nate ngaku manawa para begal iku nglambangaké Antiochus Epiphanes. Pasulayan iku bakal ngresiki rereged saka emas lan salaka, nanging prakara sing luwih wigati yaiku yèn pasulayan iku wis kaidini nuntun wong-wong kang diwakili déning para wong Lèwi ing Maleakhi pasal telu supaya nyinau Sabdané Allah sing sunnat kanthi luwih jero tinimbang sadurungé. “Wong Sikat Reget” ing impèné William Miller saiki lagi nyapu dhuwit recehan palsu lan permata-permata palsu metu saka kamar, minangka pambuka tumrap pakaryané Panjenengané nalika nyusun manèh permata-permata sejati menyang tatanan kang sampurna, kang padhangé sumunar ping sepuluh ngluwihi srengéngé.

Polemik iku diparengaké kelakon supaya kaleksanan pakaryan iku piyambak, amarga kita wis diparingi pawartos manawa, “Allah bakal ngunggahaké umaté; manawa sarana liyané gagal, piwulang sesat bakal mlebu ana ing antarané, kang bakal nginteri wong-wong mau, misahaké damèn saka gandum. Gusti nimbali sakèhé wong kang pracaya marang pangandikané supaya tangi saka turu. Pepadhang kang aji wis rawuh, kang cocog kanggo wektu iki. Iki iku kayektèn Kitab Suci, kang nuduhaké bebaya-bebaya kang wis ana pas ing ngarepé kita. Pepadhang iki kuduné nuntun kita marang panyinau Kitab-kitab Suci kanthi temen lan pamariksaan kang paling tliti marang pandhangan-pandhangan kang kita ugemi. Allah kersa supaya sakèhé gegayutan lan pendhiraning kayektèn ditlusuri kanthi jero lan tanpa kendhat, kanthi pandonga lan pasa. Wong-wong pracaya ora kena leren ana ing

sangkan-paran lan pamanggih-pamanggih kang samar bab apa kang dadi kayektèn.”

“Bidaah-bidaah” sing Panjenengané idini lan ginakaké kanggo nggugah para suci-Nya kang lagi katuturan iku “pasulayan-pasulayan lawas.”

“Ing sajarah lan ramalan, Sabda Allah nggambarake pasulayan kang dawa lan terus lumaku antarane kayekten lan kasalahan. Pasulayan iku isih lumaku nganti saiki. Apa-apa kang wus tau kelakon bakal dibaleni maneh. Padudon-padudon lawas bakal diuripake maneh, lan teori-teori anyar bakal terus muncul. Nanging umate Allah, kang ing kapitadosan lan panggenapan ramalan wis njupuk peran ing pangwartane pesen malaékat kapisan, kapindho, lan katelu, padha ngerti ana ing ngendi panggonane. Padha nduwèni pengalaman kang luwih aji tinimbang emas murni. Wong-wong mau kudu jejeg mantep kaya watu karang, nyekel wiwitaning kapitadosane kanthi teguh nganti tekan wekasan.” Selected Message, buku 2, 109.

Pasulayan babagan “para perampog saka bangsamu” iku sawijining pasulayan lawas saka sajarah Millerite, yaiku “wiwitaning kapitadosané” sing didhawuhaké supaya “dicekel teguh nganti tekan pungkasan.” “Wiwitaning” “kapitadosan”é wong satus patang puluh papat ewu iku yaiku kayektèn-kayektèn dhasar sing dipralambangaké ing bagan para perintis taun 1843 lan 1850.

“Mungsuh iku lagi ngupaya mbelokaké pikiran para sadulur lan para sedhèrèk kita saka pagawean nyawisaké sawijining umat supaya bisa ngadeg ing dina-dina pungkasan iki. Akal-pituné dirancang kanggo nuntun pikiran adoh saka bebaya-bebaya lan kuwajiban-kuwajiban ing wektu iki. Wong-wong mau nganggep pepadhang kang Kristus teka saka swarga kanggo maringi marang Yohanes tumrap umaté ora ana regané. Wong-wong mau mulang yèn pemandhangan-pemandhangan kang ana pas ing ngarepé kita iki ora cukup wigati kanggo nampa kawigatosan mirunggan. Wong-wong mau ndadèkaké kayektèn kang asalé saka swarga dadi ora ana dayané, lan ngrampasi umat Allah saka pengalamané ing mangsa kepungkur, lan nggantèni iku nganggo élmu palsu.

“Mangkene pangandikané Pangéran, Ngadega ana ing dalan-dalan, lan delengen, lan takona bab dalan-dalan lawas, ing ngendi dalan kang becik iku, lan lumakua ana ing kono.”

“Aja nganti ana wong siji waé ngupaya ngrubuhake dhasar-dhasar iman kita,—dhasar-dhasar kang wis katetepaké ing wiwitaning pakaryan kita, lumantar sinau Sabda kanthi pandonga lan lumantar wahyu. Ing ndhuwur dhasar-dhasar iki kita wis mbangun sajroning sèket taun pungkasan. Wong-wong bisa uga nganggep yèn padha wis nemu dalan anyar, lan yèn padha bisa nyelehake dhasar kang luwih kuwat tinimbang dhasar kang wis katetepaké. Nanging iki iku pangapusan kang gedhé. Ora ana wong siji waé kang bisa nyelehake dhasar liyané kejaba dhasar kang wis katetepaké.”

“Ing jaman biyèn, akèh wong wus ngupadi mbangun kapitadosan anyar, netepaké prinsip-prinsip anyar. Nanging suwéné pira bangunané mau bisa jejeg?—Ora suwé banjur rubuh; awit ora diadegaké ing ndhuwur Watu Karang.

“Punapa para murid kapisan boten kedah ngadhepi tetembunganipun manungsa? Punapa boten kedah mirengaken téyori-téyori palsu, lajeng, sasampunipun nindakaken samukawis, tetep madeg kukuh, ngandika, ‘Ora ana wong siji waé kang bisa masang dhasar liyané saliyané kang wus katetepaké?’”

“Mulané kita kudu nyekel wiwitaning kapitadosan kita kanthi teguh nganti tekan pungkasan. Tembung-tembung kakuwatan wis dikirim déning Allah lan déning Kristus marang umat iki, nggawa wong-wong mau metu saka donya, sethithik mbaka sethithik, menyang pepadhang cetha saka kayekten jaman saiki. Kanthi lambé kang wis kasentuh geni suci, para abdiné Allah wis martakaké pawarta iku. Pangandika ilahi wis masang segelé marang kasunyatan lan keaslianing kayekten kang wis diproklamasèkaké.”

Review and Herald, March 3, 1904.

“Pathokan-pathokan kuna” ing kitab Yeremia iku yaiku “dhasar-dhasar sing wis katetepaké nalika wiwitaning pakaryan kita.” Kayekten-kayekten mau kaadegaké “ing sadhuwuring Watu Karang,” lan ing sajarah Millerit, kayekten-kayekten dhasar mau yaiku pawarta “kayekten saiki” sing kawartakaké ing taun 1842, 1843, lan 1844.

“Mugi Gusti Allah nulungi panjenengan supados nampi tembung-tembung ingkang sampun kula aturaken. Sumangga tiyang-tiyang ingkang jumeneng dados para penjaga Allah wonten ing témbok-tembok Sion punika dados priya-priya ingkang saged ningali bebaya sadèrèngipun tumuju dhateng bangsa punika,—priya-priya ingkang saged mbédakaken antawisipun kayekten lan kalepatan, kabeneran lan katidakbenaran.

“Pepèling iku wis rawuh: Ora kena diparengaké ana apa waé mlebu sing bakal ngganggu dhasaring pracaya kang ing ndhuwuré iku kita wis mbangun wiwit pesen iku rawuh ing taun 1842, 1843, lan 1844. Aku ana ing sajroning pesen iki, lan wiwit wektu iku aku wis ngadeg ana ing ngarepé jagad, setya marang pepadhang kang Gusti Allah wis maringaké marang kita. Kita ora duwe ancas kanggo nggeser sikil kita saka panggonan dhasar kang ing ndhuwuré iku sikil kita wis dipasang, nalika saben dina kita ngupaya marang Pangéran kanthi pandonga kang temen, ngupaya pepadhang. Apa kowé mikir yèn aku bisa ninggalaké pepadhang kang Gusti Allah wis maringaké marang aku? Iku kudu kaya Watu Karang Sang Jaman. Iku wis nuntun aku wiwit wektu nalika pepadhang iku diparingaké. Para sadulur lan para mbakyu, Gusti Allah gesang lan mrentah sarta makarya ing dina iki. Astané ana ing rodha, lan sajroning panguwasané Panjenengané lagi muter rodha iku miturut karsané dhéwé. Aja nganti manungsa ngiket awaké marang dokumèn-dokumèn, kanthi matur apa kang bakal ditindakaké déning wong-wong mau, lan apa kang ora bakal ditindakaké. Wong-wong mau kudu ngiket awaké marang Pangéran Allahing swarga. Banjur pepadhang saka swarga bakal madhang ing padalemaning jiwa, lan kita bakal ndeleng kaslametané Gusti Allah.” Review and Herald, 14 April 1903.

Pesen kang diprakirakaké “ing taun 1842, 1843, lan 1844” iku yaiku pesen kang diwakili ing bagan pelopor taun 1843. Ing sasi Mèi taun 1842, telung atus bagan 1843 dicithak. Ellen White lan para pelopor kabèh padha maringi paseksi yèn bagan iku minangka panggenapan saka parentah ing Habakuk pasal loro supaya nulis wahyu lan njlentrehaké kanthi cetha ana

ing papan-papan. Ing sajarah iku dhéwé ana telung atus pengkhotbah Millerit, lan para sejarawan SDA mènèhi paseksi tumrap kasunyatan yèn kabèh mau nggunakaké bagan 1843.

Punapa ingkang saged ndadosaken tiyang ngaku bilih pangenalan para perintis ngenani Roma minangka para “perampoging umatingira,” kados ingkang kawegakaken wonten ing bagan punika, punika klentu? Punapa ingkang saged ndadosaken satunggaling tiyang nampi pangaken makaten? Nanging, punapa ingkang ndadosaken kita, ingkang ngaku nampi pangertosan para perintis bilih Roma dipunlambangaken kanthi tembung, “perampoging umatingira,” nanging satemenipun boten saged mbélani pangertosan punika tumrap kita piyambak?

Ing artikel kapisan kita ngutip pethikan ing ngisor iki:

“Punapa waé kemajengan intelektual manungsa, aja nganti sawatara wektu waé piyambakipun nganggep bilih boten prelu wonten panyelidikan Kitab Suci kanthi temenan lan tanpa kendhat supados pikantuk pepadhang ingkang langkung ageng. Minangka satunggaling umat, kita kaseluk, saben-sabenipun, dados para mahasiswa pamedharan. Kita kedah jaga kanthi tenanan, supados kita saged mbedakaken sinar pepadhang punapa waé ingkang badhé kaparingaken Allah dhateng kita.” Testimonies, volume 5, 708.

Aku negesake manawa “pepadhang kang Allah” saiki nuwuhake “marang kita” iku yaiku manawa kita durung tangi kanthi sampurna marang tanggung jawab kita kanggo kanthi pribadi mangerteni limalas ayat kang kapisan saka Daniel sewelas, lan manawa kita durung mangerteni yen ayat telulas nganti limalas saka bab sing padha iku nggambarake kayekten-kayekten kang ngrampungake panyucèn pungkasan lan panyegelan tumrap satus patang puluh papat ewu. Saupama ora ana piwulang sesat kang dilebokake ing sajarah iki dhewe, iku mesthine dadi bukti manawa kita pancen siyaga kebak. Nanging pasulayan iki mbuktekake kosok baline.

Kasunyatan manawa ora ana pasulayan utawa gejolak ana ing antarané umat Allah, aja dianggep minangka bukti sing mesthi yèn wong-wong mau tetep nyekel piwulang kang bener. Ana sebab kanggo wedi yèn wong-wong mau bisa uga ora mbedakaké kanthi cetha antarané kayekten lan kaluputan. Nalika ora ana pitakonan anyar kang diwiwiti lumantar panyelidikan marang Kitab Suci, nalika ora ana béda panemu kang njalari wong-wong nelusuri Alkitab déwé supaya yakin yèn padha nduwèni kayekten, bakal ana akèh wong saiki, kaya ing jaman kuna, kang bakal nganut tradhisi lan nyembah tanpa mangertèni apa kang disembahé....

“Allah bakal nggugah umaté; manawa sarana liya gagal, piwulang sesat bakal lumebu ana ing tengahé, kang bakal nyaring wong-wong mau, misahaké sekam saka gandum. Gusti nyeluk marang kabèh wong sing pracaya marang pangandikané supaya padha tangi saka turu. Pepadhang kang aji wis rawuh, kang cocog tumrap jaman iki. Iki ya iku kayektèn Kitab Suci, kang nuduhaké bebaya-bebaya sing wis ana pas ana ing ngarep kita. Pepadhang iki kuduné nuntun kita marang panyinaon Kitab Suci kanthi temen lan pamriksan kang paling tliti tumrap pandhangan-pandhangan sing kita ugemi. Allah

ngersakaké supaya sakabèhé aspek lan pandhangan kayektèn diselidiki kanthi jero lan tanpa kendhat, kanthi pandonga lan pasa. Para pitados ora kena mung mapan ing sangka-sangka lan gagasan kang samar bab apa sing dadi kayektèn. Imané kudu madeg jejeg ing dhuwur pangandikané Allah, supaya manawa mangsa pangujian tekan lan padha digawa ana ing ngarepé para pasamuwan pangadilan kanggo mangsuli bab imané, wong-wong mau bisa mènèhi alesan bab pangarep-arep kang ana ing jeroné, kanthi lembah manah lan wedi marang Allah.

“Nggegèrna, nggegèrna, nggegèrna. Bab-bab sing kita aturaké marang jagad iki kudu dadi kasunyatan sing urip tumrap kita. Iku wigati, manawa nalika mbélani doktrin-doktrin sing kita anggep minangka pokok-pokok dhasar iman, kita aja nganti ngidini awak kita nggunakaké argumen-argumen sing ora sajak kabèh temenan bener.” Testimonies, volume 5, 708.

Nalika kita maju ing panaliten iki ngenani para perampok tumrap umaté Allah, kita bakal nedahaké yèn pasulayan babagan ayat patbelas saka Daniel sewelas antarané kaum Protestan lan kaum Millerite iku padha persis karo pasulayan antarané tafsiran anyar lan tafsiran pribadi sing nyatakaké yèn Amérika Sarékat, dudu Roma, sing netepaké wahyu iku. Panggih sing nyatakaké yèn The Great Controversy migunakaké ungkapan, “old world” kanggo nandhani sajarah kapungkur iku sawijining “panganggep lan gagasan sing ora cetha watesané,” lan iku minangka tuladha saka sawijining “argumentasi sing ora temenan sehat.”

Wong-wong sing wis migunakaké pethikan iki kanggo ndhukung anggepané yèn para Millerite klèru nalika ngenali Roma minangka para perampok saka bangsamu, kuduné netepi kuwajiban Kristené lan kanthi umum narik bali pratelané, awit pratelan iku ora bisa ditetepaké kanthi gramatikal lan historis. Déné kowe sing lungguh ing pinggir kontroversi iki, kowé tanggung jawab kanggo mbédakaké kanthi bener pangandikaning kayektèn, amarga kowé wis katimbalan supaya dadi pribadi sing dadi siswaing ramalan, dudu pandhèrèking gagasaning manungsa.

Manungsa mblenjani Kitab Suci tumuju marang karusakané dhéwé.

Lan nganggepana yèn kasangsaraning sabaring Gusti kita iku kaslametan; kaya déné sadulur kita kang kinasih, Paulus, uga miturut kawicaksanan kang wus kaparingaké marang dhèwèké, wis nulis marang kowé; mangkono uga ana ing sakehé surat-surate, nalika ngandika ana ing kono bab prakara-prakara iki; ing antarané ana sawatara bab kang angel dimangertèni, kang déning wong-wong kang ora sinau lan ora mantep dipuntwisting, kaya déné uga Kitab-Kitab Suci liyané, tumuju marang karusakané dhéwé. Mulané kowé, para kinasih, awit kowé wus sumurup bab-bab iki sadurungé, padha waspada, supaya kowé aja nganti kasèrèd déning kasasarane wong-wong duraka, temahan tiba saka katetepanmu dhéwé. Nanging padha tuwuhana ana ing sih-rahmat lan ing kawruh bab Gusti lan Juru Slamet kita, Gusti Yésus Kristus. Mungguh Panjenengané kamulyan, saiki lan ing salawas-lawasé. Amin. 2 Petrus 3:15–18.

Pétrus nyatakake yèn wong-wong sing “ora sinau lan ora mantep” iku sing “nyimpangaké” Kitab Suci “tumrap karusakané dhéwé.” Selaras karo kasunyatan mau ana

pepènget-pepènget Sister White sing bola-bali marang kita supaya sinau dhéwé. Manawa kita ora netepi tanggung jawab kita kanggo dadi para siswaing wangsit, kita nemtokaké karusakan kita dhéwé.

Wong-wong durjana saka bangsamu iku wong-wong sing netepake wahyu iku, lan Suléman negesake manawa ing papan kang ora ana wahyu, bangsa iku bakal nemoni karusakan.

Ing panggonan kang ora ana wahyu, bangsa dadi tanpa kendhali lan tumeka ing karusakan; nanging wong kang netepi angger-anggering Toret, begja wong iku. Wulang Bebasan 29:18.

Salah satunggaling tegesipun “tiwas” inggih punika dados kawujudan wuda. Ing papan ing pundi wonten pangertosan ingkang kliru ngenani wahyu punika, punika adhedhasar kasunyatan bilih pralambang ingkang netepaken wahyu punika boten dipunmangertosi, utawi dipunmangertosi kanthi klentu. Dados klebet antawisipun tiyang-tiyang ingkang tiwas wonten ing pepélingipun Salomo punika ateges njamin kawudaning badan ingkang dipunlambangaken déning tiyang-tiyang Laodikia ingkang dipunsembur medal saking cangkempipun Gusti ing wekdal angger-angger Minggu ingkang enggal rawuh. Kénging punapa kita kedah nampi satunggaling pamanggih ingkang nglencengaken teges cetha saking komentar-komentariipun Sister White ngenani donya lawas lan donya enggal, saha ingkang nampik pangenalan Millerite bilih Roma punika ingkang netepaken wahyu, ingkang dipunlambangaken kanthi langsung wonten ing bagan 1843, ingkang nggambaraken kayekten-kayekten dhasar Adventisme, lan ingkang punika Kristus, Watu Karang Langgeng ingkang dipunlambangaken déning sadaya ilustrasi suci ngenani dhasar?

“Nanging saben bangunan kang ditegakaké ing dhuwur dhasar saliyané pangandikané Allah mesthi bakal rubuh. Wong kang, kaya wong-wong Yahudi ing jamané Kristus, mbangun ing dhuwur dhasar gagasan lan panemuné manungsa, tata cara lan upacara kang diciptakaké déning manungsa, utawa ing dhuwur samubarang pakaryan apa waé kang bisa ditindakaké déning dhèwèké tanpa sih-rahmaté Kristus, iku lagi ngedegaké susunan wataké ing dhuwur pasir kang obah-owah. Badai panggodha kang nggegirisi bakal nyapu dhasar pasir iku lan ninggalaké omahé dadi reruntuhan ing pasisiré jaman.”

“Mulané mangkono pangandikané Pangéran Yehuwah, ... Pangadilan uga bakal Dak-tetepaké miturut tali ukur, lan kabeneran miturut timbel unting-unting; sarta udan ès bakal nyapu sirna pangungsèning goroh, lan banyu bakal nglimputi papan pandhelikan.” Yesaya 28:16, 17.

“Nanging dina iki sih-rahmat nyuwun marang wong dosa. ‘Demi Aku kang gesang, pangandikaning Pangéran Allah, Aku ora rena marang patiné wong duraka, nanging supaya wong duraka mau mratobat saka lakuné lan urip; mratobata, mratobata saka dalanmu kang ala; awit yagéne kowé gelem mati?’ Yehezkiel 33:11. Swara kang ngandika marang wong kang ora gelem mratobat dina iki iku swarané Panjenengané kang, sajroning kasangsaraning manah, nguwuh nalika Panjenengané mirsani kutha kang katresnané: ‘Dhuh Yérusalèm, Yérusalèm, kang matèni para nabi lan mbenturi watu marang wong-wong kang kautus marang kowé! Ping pira anggon-Ku arep nglumpukaké

anak-anakmu bebarengan, kaya pitik babon nglumpukaké piyik-piyiké ana ing sangisoré swiwine, nanging kowé ora gelem! Lah, omahmu kaêjarké dadi suwung kanggo kowé.’ Lukas 13:34, 35, R.V. Ing Yérusalèm, Gusti Yésus mirsani pralambang jagad kang wis nampik lan nyepèlèkaké sih-rahmaté. Panjenengané nangis, dhuh ati kang wangkot, kanggo kowé! Malah nalika eluhé Yésus kawutahaké ana ing gunung, Yérusalèm isih bisa mratobat lan uwal saka paukumané. Kanggo sawatara mangsa cekak, Kanugrahaning swarga isih ngentèni supaya ditampani déning dheweke. Mangkono uga, dhuh ati, Kristus isih ngandika marang kowé kanthi swara katresnan: ‘Lah, Aku ngadeg ana ing lawang lan thothok-thothok; manawa ana wong krungu swara-Ku lan mbukak lawang, Aku bakal lumebu marani dhèwèké, lan Aku bakal nedha bareng karo dhèwèké, lan dhèwèké karo Aku.’ ‘Saiki iki wektu kang karsa ditampa; lah, saiki iki dinané karahayon.’ Wahyu 3:20; 2 Korinta 6:2.”

“Kowé sing nglèrèhaké pangarep-arepmu marang awakmu dhéwé kuwi lagi mbangun ana ing sandhuwuring wedhi. Nanging durung kasep kanggo uwal saka karusakan sing wis ngancam. Sadurungé prahara njeblug, mlayua menyang dhasar sing mesthi. ‘Mangkéné pangandikané Pangéran Yéhuwah: Lah, Aku masang ing Sion sawijining watu kanggo dhasar, watu sing wis kabuktèkaké, watu pojok sing aji, dhasar sing temtu: sing pracaya ora bakal kesusu.’ ‘Padha mandenga marang Aku, temah kowé padha kapitulungan rahayu, hé sakèhé pucuking bumi: awit Aku iki Allah, lan ora ana liyané.’ ‘Aja wedi; amarga Aku nunggil karo kowé: aja giris; amarga Aku iki Allahmu: Aku bakal nguwataké kowé; iya, Aku bakal mitulungi kowé; iya, Aku bakal nyangga kowé nganggo tangan tengené kaadilan-Ku.’ ‘Kowé ora bakal isin utawa kabanjurake bingung salawas-lawasé tanpa wekasan.’ Yesaya 28:16, R.V.; 45:22; 41:10; 45:17.” Thoughts from the Mount of Blessing, 150–152.

Kita badhé nerusaké panaliten punika ing artikel salajengipun.